

„Înduplecarea” lui Dumnezeu

Îl putem noi convinge pe Dumnezeu?

David R. Reid

© SoundWords, Online începând de la: 20.08.2022, Actualizat: 20.08.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Numeri 11.4; 32.5; 1. Samuel 8.5; 2 Împărați 20.1-3

Introducere

A „îndupleca” pe cineva înseamnă a insista pe lângă cineva să facă ceva ce nu vrea să facă. Acest idiom este folosit în general atunci când cineva îl manipulează pe cel pe care îl convinge. Chiar dacă nu vrem să recunoaștem: îi convingem pe alții tot timpul. Cu toții avem propriul nostru mod de a vorbi frumos cu familia și prietenii, cu angajații și angajatorii, cu colegii apropiați și cu cunoștințele ocazionale. Îi convingem pe ceilalți în diferite grade, de la aluzii subtile până la cuvinte dure și exigente. Din când în când, convingem pe altcineva probabil în mod neintenționat, dar, de obicei, ne este ușor să ne dăm seama când motivele noastre sunt egoiste, mai ales după ce facem o cercetare sufletească și ne examinăm conștiința.

Îl putem noi „îndupleca” pe Dumnezeu?

Da! Dar în ce fel? Bineînțeles, nu-L putem îndupleca pe Dumnezeu în sensul că ne amestecăm în voința suverană a lui Dumnezeu, care este deja stabilită din eternitate. Cu toate acestea, este posibil să insistăm în mod egoist ca Dumnezeu să ne permită să facem sau să obținem ceva, despre care El știe că nu este cel mai bun pentru noi. Se știe că creștinii se plâng și se vaită și chiar Îl imploră pe Dumnezeu ca niște copii răsfățați, atunci când vor ceva ce El nu vrea să le dea.

În mod uimitor, Dumnezeu ne îndeplinește uneori dorința! Totuși, acest lucru nu înseamnă că El S-ar bucura de acest lucru. El știe care sunt cererile care nu sunt spre binele nostru și cunoaște și consecințele neplăcute care rezultă. Dar Dumnezeu Se lasă convins, dacă insistăm să se facă nu voia *Lui*, ci voia *noastră*. Mulți creștini au de învățat într-un mod dureros ceea ce poporul nerecunoscător al lui Israel a învățat cu mult timp în urmă: „Și El le-a dat ce au cerut, dar a trimis uscăciune în sufletele lor” (Psalmul 106.15).

Exemple din Vechiul Testament

În istoria lui Israel găsim câteva exemple despre cum L-au convins pe Dumnezeu. Deoarece aceste lucruri *au fost scrise pentru învățătura noastră* (Romani 15.4; 1. Corinteni 10.11), este bine să învățăm aceste lecții înainte de a face aceleași greșeli. Prevenirea este întotdeauna mai bună decât să aduni cioburile și să încerci să îndrepti o situație. Să ne uităm pe scurt la câteva exemple din Vechiul Testament în care Dumnezeu a fost convins.

„Vrem să mâncăm carne” (Numeri 11).

Numeri 11.4: Și mulțimea amestecată care era printre ei a poftit; și chiar și fiii lui Israel au plâns din nou și au zis: „Cine ne va da carne să mâncăm?”

În Numeri 11 se relatează cum poporul lui Israel s-a plâns de mană. Ei nu erau mulțumiți cu hrana de bază, pe care Dumnezeu le-a oferit-o în mod supranatural. Au vrut să „mănânce

carne”. Nemulțumirea lor era o dovadă în plus că Îl respinseseră pe Domnul și purtarea Sa de grijă (Numeri 11.20). Deși Dumnezeu a fost nemulțumit de plângerea lor, le-a spus că le va împlini dorința: le va da atât de multă carne să mănânce încât „le va ieși pe nări” și se vor sătura (Numeri 11.20). Și într-adevăr, Dumnezeu a oferit poporului carnea pe care o dorea, dar, egoiști cum erau, au strâns-o cu lăcomie (Numeri 11.32). Astfel, odată cu abundența de carne a venit și judecata lui Dumnezeu asupra lor (Numeri 11.32-34). Nerecunoștința și îmbuibarea lor egoistă erau dovada nemulțumirii lor, care îi determinase să Îl convingă pe Dumnezeu.

Convingerea se naște întotdeauna din motive egocentrice.

„Nu vrem să trecem Iordanul” (Numeri 32).

Numeri 32.5: Și au zis [lui Moise]: „Dacă am căpătat favoare în ochii tăi, să se dea robilor tăi țara aceasta în stăpânire; nu ne trece peste Iordan”.

În Numeri 32 citim că două seminții și jumătate din Israel nu au vrut să se mute în țara promisă, pe care Dumnezeu o pusese deoparte pentru poporul Său. Ruben, Gad și jumătate din seminția lui Manase au considerat că ținutul de pe partea de est a Iordanului era mai pe placul lor. Și i-au cerut lui Moise: „Nu ne trece peste Iordan!” Moise le-a explicat că această cerere egoistă nu numai că va fi descurajatoare pentru celelalte seminții (Numeri 32.7), dar a aprins și mânia aprigă a Domnului (Numeri 32:14). Acum semințiile au început să negocieze cu Moise: dacă Moise le-ar îndeplini cererea, au promis că, în schimb, vor traversa temporar Iordanul și vor lupta alături de celelalte seminții până la cucerirea țării Canaan, iar apoi se vor întoarce să trăiască pe „partea greșită” a Iordanului (Numeri 32.16-19).

Deși acest aranjament nu era intenția inițială a lui Dumnezeu pentru cele două seminții și jumătate, El le-a spus că pot face ce doresc (Numeri 32.31). Cu toate acestea, consecințele negative vor urma cu siguranță - și acestea au apărut aproape imediat și ani de zile după aceea. La scurt timp după cucerirea țării, o neînțelegere între cele două seminții și jumătate și restul lui Israel aproape că a dus la un război civil (Iosua 22). Această neînțelegere era direct legată de faptul că cele două seminții și jumătate nu au fost dispuse să se stabilească în țara făgăduinței, așa cum intenționase Dumnezeu inițial. Câteva generații mai târziu, când Imperiul Asirian a atacat poporul lui Israel, tocmai cele două seminții și jumătate, care trăiau dincolo de Iordan, au fost primele învinse și duse în exil (compară cu 1. Cronici 5.26).

Când Îl convingem pe Dumnezeu, efectele negative vor urma întotdeauna undeva și va fi o trezire neplăcută.

„Noi vrem un împărat” (1. Samuel 8).

1. Samuel 8.5: Și i-au zis: „Iată, tu ai îmbătrânit și fiii tăi nu umblă pe căile tale; acum pune peste noi un împărat, ca să ne judece, cum au toate națiunile”.

În 1. Samuel 8 aflăm că Israel a vrut să fie la fel ca națiunile din jur: ei doreau să aibă un împărat (1. Samuel 8.5). Profetul Samuel nu a fost de acord cu această cerere, deoarece știa

că nu aceasta era voia lui Dumnezeu pentru Israel (1. Samuel 8.6). Conform voinței Sale, Israel trebuia să fie o teocrație în care *Dumnezeu* dorea să-Și conducă direct poporul. Dar poporul a cerut insistent un împărat, iar Domnul i-a spus lui Samuel să asculte de glasul poporului (1. Samuel 8.7). Dumnezeu S-a lăsat convins și i-a trimis lui Israel pe împăratul, pe care îl dorea.

Domnul i-a explicat lui Samuel: „Nu pe tine te-au lepădat, ci pe Mine M-au lepădat, ca să nu domnesc peste ei” (1. Samuel 8.7). Multe capitole din Biblie descriu efectele triste ale dorinței lui Israel de a avea un împărat, pentru a fi asemenea celorlalte națiuni. Israel a cules ceea ce a semănat (Galateni 6.7): Trebuiau să plătească taxe mari și aveau conducători răi.

Chiar dacă uneori ne impunem voința, nu vom primi niciodată binecuvântarea deplină a lui Dumnezeu, dacă Îl convingem.

„Nu vreau să mor” (2 Împărați 20).

2 Împărați 20.1-3: În zilele acelea, Ezechia s-a îmbolnăvit de moarte. Și profetul Isaia, fiul lui Amoț, a venit și i-a zis: „Așa zice Domnul: Rânduiește-ți casa, pentru că vei muri și nu vei trăi”. Și el și-a întors fața la perete și s-a rugat Domnului, zicând: „Acum, Doamne, adu-Ți aminte, Te rog, că am umblat înaintea Ta în adevăr și cu o inimă întregă și că am făcut ce este bine în ochii Tăi”. Și Ezechia a plâns mult.

Rugămintea împăratului Ezechia din 2 Împărați 20 este un alt exemplu tipic de înduplecare a lui Dumnezeu. Pentru că ea este atât de aproape de majoritatea dintre noi, merită să o analizăm mai atent și să o aplicăm. Ezechia a fost unul dintre împărații buni ai lui Iuda. El a interzis idolatria, care se strecurase în națiune, și a făcut multe reforme în țară. (Citește 2 Împărați 18.1-7.)

Când Ierusalimul a fost amenințat de asirienii invadatori, el a arătat o mare încredere în Domnul în fața unei superiorități copleșitoare. Prin urmare, el a fost martor la una dintre marile minuni ale Vechiului Testament. Într-o singură noapte, 185.000 de soldați asirieni au fost doborâți de un înger al Domnului. Dumnezeu a răsplătit încrederea lui Ezechia și a eliberat Ierusalimul. (Citește 2 Împărați 18.8-19.37.) Cetatea nu a fost niciodată cucerită de asirieni, iar *un motiv important* pentru acest lucru a fost marea credință a bunului împărat Ezechia. De aceea, evenimentele care ne sunt relatate acum în 2 Împărați 20 sunt cu atât mai dezamăgitoare.

Nu la mult timp după eliberarea miraculoasă a Ierusalimului, Ezechia s-a îmbolnăvit în fază terminală. Profetul Isaia a venit la el cu un mesaj de la Domnul: „Rânduiește-ți casa, pentru că vei muri și nu vei trăi”. Dar Ezechia s-a amărât. El nu a fost dispus să accepte calendarul lui Dumnezeu și l-a cerut lui Dumnezeu o viață mai lungă (compară cu 2 Împărați 20.3; Isaia 38.15,17). Amărăciunea indică întotdeauna că atitudinea noastră față de Dumnezeu nu este în ordine. Împăratul Ezechia a început să se târguiască cu Dumnezeu - la urma urmei, el ar fi trăit o viață de credință și s-ar fi purtat bine: „Acum, Doamne, adu-Ți aminte, Te rog, că am umblat înaintea Ta în adevăr și cu o inimă întregă și că am făcut ce este bine în ochii Tăi!”

Dumnezeu S-a lăsat convins. El a promis că îl va vindeca pe Ezechia și i-a mai dat încă cincisprezece ani de viață. Ezechia a reușit chiar să-L „determine” pe Dumnezeu să-i dea un semn miraculos. Nu știm cum anume a făcut Dumnezeu ca umbra de pe cadranul solar să se dea înapoi. Dar știm că cererea lui Ezechia de a primi un semn nu a arătat o credință puternică. Dumnezeu spusese clar că îl va vindeca pe Ezechia și îi va prelungi viața, dar Ezechia a cerut totuși un semn. Acest lucru ne amintește de credința slabă a lui Ghedeon, care a întins o lână cu ani în urmă.

În general, credința slabă și înduplecarea merg împreună.

Când ne uităm la însemnările lui Ezechia (Isaia 38.9-22), ne frapează la început cât de sinceră și rezonabilă sună cererea lui, pentru ca Dumnezeu să-i păstreze viața și să-i redea sănătatea. Ezechia nu L-a convins nicidecum pe Dumnezeu cu cereri materialiste sau lumești. Vedem din rugăciunea sa că pur și simplu dorea să trăiască mai mult pentru a putea continua să-L slujească pe Domnul. Și totuși, accentul rugăciunii sale a fost pus pe *dorința sa* de a trăi mai mult și de a avea bunăstare, pentru că nu a spus: „Dacă vrea Dumnezeu”. Acest lucru ar putea fi un indiciu că nu a vrut să se supună voinței *desăvârșite* a lui Dumnezeu.

Desigur, nu este nimic greșit în a-I cere lui Dumnezeu sănătate și vindecare, atâta timp cât venim la El cu atitudinea smerită: „Dacă așa este voia Ta, Doamne”. Dar va veni odată timpul să mori (compară cu Eclesiastul 3.2). Ce mai este de făcut când a venit timpul lui Dumnezeu - fie la bătrânețe, fie în floarea vârstei sau la începutul vieții? Atunci când Dumnezeu ne dezvăluie voia Sa (de obicei, printr-o boală continuă, fără nicio perspectivă de vindecare sau recuperare), vine un moment în care orice rugăciune suplimentară înseamnă că suntem pe cale să-L înduplecăm pe Dumnezeu.

Supărarea pe Dumnezeu sau amărăciunea pot indica faptul că am ajuns în acest punct. Dacă continuăm să ne rugăm cu disperare sau chiar să Îi cerem lui Dumnezeu să păstreze viața (a noastră sau a altcuiva), pe care de fapt El vrea să o ia, atunci aceasta este, în cele din urmă, o cerere egoistă. Dacă în cele din urmă Dumnezeu ne ascultă cererile noastre insistente și acționează conform voinței noastre, păstrând o viață, aceasta nu înseamnă că aceasta este și voința Sa desăvârșită. Putem chiar păcătui, atunci când Îl convingem pe Dumnezeu.

A-L convinge pe Dumnezeu înseamnă că suntem gata să ne mulțumim cu ceva atâta timp cât voia lui Dumnezeu ne permite să facem ceva, dar că nu suntem dispuși să ne supunem voinței desăvârșite a lui Dumnezeu.

Venise timpul când împăratul Ezechia trebuia să moară, dar el nu era pregătit să moară. Consecințele triste ale acțiunii sale de convingere se regăsesc în capitolele care urmează relatării vindecării sale. Fiul său, Manase, care a fost unul dintre cei mai răi împărați ai lui Israel și Iuda, s-a născut probabil în această perioadă. (2 Împărați 21.1 sugerează acest lucru. Cu toate acestea, pentru că în acea perioadă existau adesea suprapuneri de domnii, Manase ar fi putut să se nască și înainte de cei cincisprezece ani dăruți lui Ezechia). În orice caz, este clar că Ezechia nu și-a ținut cuvântul dat, care este sugerat în Isaia 38.19: și anume, că își va învăța fiul despre credințioșia lui Dumnezeu. În 2. Cronici 32.25 citim că Ezechia „n-a răsplătit după bunătatea făcută lui, pentru că i s-a înălțat inima”.

Putem fi recunoscători că Ezechia a recunoscut mai târziu mândria sa (2. Cronici 32.26). Dar, pentru că Manase nu a primit o educație bună în tinerețea sa formativă, a devenit un împărat rău care „a rătăcit pe Iuda și pe locuitorii Ierusalimului, ca să facă mai mult rău decât națiunile pe care le nimicise Domnul dinaintea fiilor lui Israel” (2. Cronici 33.9). Faptul că Manase s-a smerit în fața lui Dumnezeu spre sfârșitul domniei sale (2. Cronici 33.12-16) este o lecție a minunatului har al lui Dumnezeu. Cu toate acestea, unul dintre motivele pentru care Iuda a trecut prin ani grei sub Manase a fost că Ezechia l-a convins pe Dumnezeu.

Au urmat alte consecințe nefaste, pentru că Ezechia a primit cu prea multă amabilitate niște mesageri din Babilon. (Citește 2 Împărați 20.12-19.) În mândria sa, el le-a arătat emisarilor păgâni toate comorile împărăției sale (2 Împărați 20.13). Fără îndoială că le-a arătat și comorile Templului. Poate că a vrut să-i impresioneze pe babilonieni, pentru a încheia o alianță cu ei, dar acest lucru a fost o prostie și cu siguranță a făcut din Ierusalim o țintă binevenită pentru Imperiul neo-babilonian în ascensiune.

Conform cu 2. Cronici 32.31, vizita mesagerilor babilonieni a fost un test din partea lui Dumnezeu. Din păcate, Ezechia nu a trecut acest test. Ar fi fost mult mai bine dacă le-ar fi permis babilonienilor să-l privească cum se închină lui Dumnezeu în Templu - închinarea pe care o promisese în cazul în care Dumnezeu l-ar fi vindecat (Isaia 38.20).

Prorocul Isaia a trebuit să-i spună lui Ezechia că acest lucru nu l-a plăcut Domnul. Împărăția lui Ezechia va cădea în cele din urmă în mâinile babilonienilor, iar urmașii săi vor fi duși în captivitate. În ciuda acestei profeții sumbre, Ezechia a reacționat în mod egoist (2 Împărați 20.19): el a fost ușurat de faptul că acea captivitate profetizată nu va veni în timpul vieții lui, ci îi va afecta doar pe urmașii săi! Dacă Ezechia ar fi fost dispus să se supună voinței revelate a Domnului și nu l-ar fi convins pe Dumnezeu din egoism!

Nemulțumirea ne determină să Îl convingem pe Dumnezeu

În acest scurt studiu am văzut: când suntem nemulțumiți, Îl convingem pe Dumnezeu din tot felul de motive:

- În Numeri 11, era vorba de pofta de a mânca și de gădilara cerului gurii: copiii lui Israel au vrut să mănânce carne în loc de mană.
- În Numeri 32, era vorba de locul de reședință și de posesiunile materiale: cele două seminții și jumătate au vrut să-și aleagă propria țară.
- În 1. Samuel 8 este vorba despre conducerea omenească și despre faptul că poporul dorea ceea ce aveau alții: Israel a vrut un împărat, pentru a fi la fel ca celelalte națiuni.
- În 2 Împărați 20 este vorba despre viața naturală: Ezechia nu a fost dispus să accepte timpul lui Dumnezeu de a muri.

Ne putem regăsi relativ ușor în fiecare dintre aceste domenii de nemulțumire. Fie că ne exprimăm nemulțumirea în rugăciune, sau nu - asta nu face ca păcatele noastre să fie mai puțin grave atunci când ne plângem și Îl convingem pe Dumnezeu. Să ne împotrivim însă cu sânguință înclinației noastre de a-L convinge pe Dumnezeu. Să urmărim cu smerenie exemplul Domnului nostru, care a spus: „Nu voia Mea, ci a Ta să se facă!” (Luca 22.42).

Tradus de la: [Gott "weichklopfen"](#)
Titlul original: „Twisting God's Arm”
Sursa: www.growingchristians.org

Traducere: Ion Simionescu